

коліно; і інші часто представляють труднощі для перекладача.

Висновки. Для переказів американської літератури ХХ століття актуальним є прагнення адекватної передачі сленгу, яка широко вводилася в текст багатьма американськими авторами, зокрема Дж. Д. Селінджером. Переклад сленгових одиниць виявляється особливо складним, оскільки питання про те, що становить специфіку сленгу є досі в лінгвістичній літературі дискусійним.

Проаналізувавши ряд стилістично маркованих лексичних одиниць в романі Дж. Д. Селінджера "Над прірвою в житті" і способів передачі на українську мову, ми можемо зробити висновок про те, що кожна мова має специфічні прийоми передачі емоційних значень, які походять від загальних психологічних реакцій людей.

ЛІТЕРАТУРА

1. Mencken H. L. The American Language / Henry Louis Mencken. – N.Y. : A. A. Knopf, 1992. – 333р.

2. Salinger J. D. The Catcher in the Rye / Jerome David Salinger. – М. : Progress Publishers, 1979. – 247р.

Орлова Катерина,

студентка 1 курсу групи м1АМЛ

факультету філології та соціальних комунікацій

наук. керівник: **М.Ю.Чикіль,**

к.філол.н., доцент (БДПУ)

ОСОБЛИВОСТІ ВЕРБАЛІЗАЦІЇ ПОЗИТИВНИХ ЕМОЦІЙ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

У сучасній лінгвістиці значна увага приділяється вивченню позитивних та негативних емоцій, які вважаються та сприймаються як мовна норма. За допомогою мовних засобів задається певний характер спілкування: дружній, спрямований на співпрацю або конфліктний, спрямований на конфронтацію. Характер вживання емотивної лексики дозволяє створити портрет мовця як мовної особистості. Надаючи перевагу тому чи іншому мовному засобу вираження емоцій, надмірно вживаючи чи, навпаки, уникаючи емотивної лексики, мовець тим самим створює свій мовленнєвий імідж.

Люди ще з давніх часів мали справу з емоційно забарвленою лексикою. Ми на сьогодні зустрічаємо її у повсякденному житті, тому що кожна людина має власні емоції, які вона прагне донести до інших. Слова, особливо терміни, книжкові, номенклатурні, офіційні, професіоналізми як словникові одиниці стилістичної підсистеми також нейтральні в емотивному плані по відношенню один до одного, тобто всередині даної системи. Проте несподіване використання їх у поетичних текстах чи живому мовленні, тобто нереальній для їхньої норми ситуації, несподіване включення їх у стилістичні прийоми, створює сильний виразний ефект, і такі слова стають експресивними.

Актуальність нашого дослідження полягає в зорієнтованості на комунікативно – функціональний аспект мови, мовні засоби вираження

емоцій.

Мета – вивчення структури та семантики емотивів, вербалізація позитивних емоцій прикметниками та іменниками англійської мови. Експресивам не обов'язково притаманна емоційність. Вони можуть бути суто логічними і входити в денотацію слова. У тексті під впливом структурних, ситуативних, стилістичних засобів, а в усному мовленні ще й завдяки просодії, експресивність набуває емоціонального забарвлення, яке є конотативним.

Згідно з концепцією І. В. Арнольд, наявність емотивної конотації майже завжди тягне за собою експресивність, зворотне неправильне. Тому, немає сумнівів, що емотивність конотативна, а експресія – денотативна і що будь яка емотивність експресивна, оскільки ці категорії пов'язані: всі емотивні одиниці обов'язково мають у денотаті експресивні семи, але не всі експресиви припускають наявність емотивної конотації [1, с. 159].

У сучасній лінгвістиці значна увага приділяється власне вивченню позитивних емоцій, які вважаються та сприймаються як мовна норма. Емоції на морфологічному рівні виражаються в словах, емоційне ставлення яких до предмета або явища зумовлене граматичними способами та особливими афіксами. Морфема – одиниця мови, яка містить не тільки форму, а й власний зміст. У порівнянні з фонемою ця одиниця вносить суттєвий внесок у створення змісту. Будучи головним компонентом словотвору, морфема взаємодіє з контактними одиницями свого рівня [2, с. 321].

Вживання суфіксів *-ie (oldie)*, *-y (daddy)*, *-let (chiklet)*, *-kin (lambkin)*, викликає зворотній ефект, створюючи позитивні конотації.

Крім цього, в мовленні окремих людей з різним ступенем частотності з'являються «разові» слова, які ще називають індивідуальними неологізмами або okazіоналізмами. Вони утворюються сполученням відомих морфем відповідно до словотворчих моделей, і звичайно, привертають увагу читача або слухача та підсилюють вплив на них [3, с. 172].

В англійській мові номіналізація виступає одним з головних механізмів словотворення і саме цим шляхом найчастіше утворюються переважно складні слова типу: *bloody-Mary*, *wash of the sunset*, *psycho-segamics*, *cracked pots of mankind*. Експресивність подібних новоутворень сприяє вираженню емоцій та оцінок як імпліцитним, так і експліцитним шляхом. Також, характерною ознакою авторських okazіоналізмів є їхня багатокомпетентність: якщо це метафора чи порівняння, то зазвичай вони розгорнуті, якщо епітети, то їх ціла низка (*his tenderly, protectively, marital smile; starkly symbolic beginning*).

В результаті нашого дослідження ми прийшли до наступних **висновків**. Позитивна емотивна лексика репрезентує у мові сферу позитивних емоцій, яка представлена у свідомості трьома базовими емоційними концептами: любов, замилювання та задоволення. Зміст концептів відображає спосіб категоризації свідомістю людини досвіду у відповідній позамовній сфері. Слово володіє не тільки предметно-логічним змістом, а має емоціональне та експресивне значення, за допомогою якого людина виражає свої емоції, хвилювання, почуття.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арнольд И.В. Лексикология современного Английского языка / И.В. Арнольд. – М. : ФЛИНТА: Наука, 2012. – 376 с.
2. Изард К. Психология эмоций: Пер. с англ. / К. Изард. – К. : 2000. – 464с.
3. Ларина Т.В. Фатические эмотивы и их роль в коммуникации. Эмоции в языке и речи: Сб. науч. ст. / Под ред. И. А. Шаронова / Т. В. Ларина. – М. : РГГУ, 2005. – 342 с.

Орлова Катерина

магістрантка 1 курсу

факультету філології та соціальних комунікацій

Наук. керівник: **Л. О. Алексєєва,**

к.пед.н., доцент (БДПУ)

МОРФОЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ И РАЗРЯДЫ НАРЕЧИЙ В РУССКОМ ЯЗЫКЕ

Современная грамматика взяла за основу учение В. В. Виноградова о наречии как самостоятельном классе слов, который способен пополняться за счет образования новых гнезд слов, указывающих на различные обстоятельственные и определительные признаки зачастую глагольного действия.

Этой части речи посвящены научные труды языковедов – Ф.И. Буслаева, Е.А. Земской, В.И. Максимова, К.А. Тимофеева, Г.П. Цыганенко, С.Б. Козинец, Р.Я. Токмеджи, Д.А. Полякова, Н.В. Чурмаева, Ю.А. Шепель и др.).

Актуальность темы исследования обусловлена тем, что видимая распыленность, разнородность морфологических особенностей русских наречий заставила грамматистов искать внутреннего единства этой категории на путях семантического и синтаксического ее изучения. Традиционные подходы к характеристике и систематизации наречий русского языка основываются на особенностях их этимологии и словообразовательных отношений со словами других частей речи.

Объектом нашего исследования является часть речи – наречие, а **предметом** – способы образования наречий в русском языке и их использование в произведениях И. А. Крылова.

Методы исследования: метод лингвистического наблюдения, описательный метод, метод стилистического и контекстуального анализа.

В лингвистической литературе ярко прослеживается мысль о том, что разделение наречий на семантические группы не влечет за собой жесткого определения их границ. Существуют активные переходы как между разрядами внутри семантических классов, так и между основными классами наречий. Одно и то же слово может совмещать в себе различные значения, наиболее ярко проявляя какое-то одно из них в определенном контексте.

Лингвисты отмечают следующие морфологические особенности наречий:

- 1) словообразовательная соотносительность с именами и